Риплять і квилять двоколесі мажі,
Худоба чорну куряву здіймає,
А голоси важку, неясну пряжу
Снують під степом, сірим і безкраїм.

Земля! Земля! Плодюча, повногруда!
Як та, невірна, де родила мати!
Ти приймеш сім'я вибраного люду!
А дикуни — їх можна відогнати.

Жінки надвечір поновлять розмови,
Що полуднева спека перервала…
А руки, руки тільки прагнуть знову
Допастися до предківського рала.